

РЕШЕНИЕ

№ 7725

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5160** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Е. З., гражданка на Ислямска Република П., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, офис 6, чрез адв.Р. К., срещу Отказ рег. № ISB 21000020V от 21.04.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и липса на мотиви. Оспорва изводите на административния орган, че дружеството „КУЧИНА Л.“ Л. е създадено фиктивно. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Ислямска Република П. - МВНР, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, вкл. по съображения, изложени в писмени бележки от 25.11.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 11.03.2021 г. кандидатката подала заявление рег. № ISB 21000020V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до

Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ – като представител на чуждестранно търговско дружество „КУЧИНА Л.“ Л.

Към заявлението са приложени: пълномощно с нотариална заверка на подписа от М. М., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] с [населено място], П., който в качеството си на директор на „КУЧИНА Л.“ Л., регистрирано в Великобритания, е упълномощил Е. З., да представлява търговското представителство на чуждестранното дружество с БУЛСТАТ №[ЕИК]; удостоверение за полицейска характеристика №LHR-1501180 от 08.10.2020 г. на името на кандидатката; удостоверение от Агенция по вписванията за регистрирано търговско представителство на „КУЧИНА Л.“ Л.; Решение на Българска търговско-промишлена палата (Б.) № [ЕГН]/01.10.2020 г., с което на основание чл.24, ал.1 от Закона за насърчване на инвестициите, чл.9, т.14 от Устава на Б. и чл.2, ал.2 от Правилника за вписване в Единния Търговски регистър на Б., за вписване на Търговско представителство с наименование „КУЧИНА Л.“ Л., регистрирано в У., Обединено Кралство, БУЛСТАТ[ЕИК], и правен статут неюридическо лице без право на стопанска дейност; Сертификат № 2764/11.11.2020 г. на Б. за регистрираното търговско представителство; копие от национален паспорт на името на Е. З., издаден на 08.09.2020 г. със срок на валидност до 07.09.2025 г.; медицинска застраховка на името на кандидатката и доказателства за притежавани финансови средства.

Не е спорно и се установява от Сертификат № AA51007852/03.05.2018 г. на МВР на П., че М. М., [дата на раждане] и кандидатката Е. З., [дата на раждане], са брат и сестра.

Постановен е оспореният Отказ рег. № ISB 21000020V от 21.04.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ и мотивиран от фактическа страна с недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване. В него са изразени съмнения, че дружеството е регистрирано формално, а при проверка било установено, че седалището му е регистрирано на адрес, за който собственикът не е давал съгласие да се ползва като офис, а само за жилищни нужди.

Актът е връчен на кандидатката на 21.04.2021 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена попощата на 05.05.2021 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателката в молба от 09.06.2021г. за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X v Iceland № 6825/74. По делото Niemietz, касаещо претърсване на адвокатска кантора, е прието, че чл.8 ЕКПЧ се прилага и в професионален контекст. Оспореният отказ, с който се засяга правото на професионално развитие и връзките с тесен семеен кръг (брат и сестра) обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото

производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед на временно управляващ Посолството на Република България в [населено място], П., № 17/06.08.2019 г. М. В. Х. – втори секретар, завеждащ Консулска служба в Посолството в И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата).

Предвид издаването на оспорения отказ от М. В. Х. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган. Противно на твърденията на жалбоподателката, същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Посочените в отказа фактически основания напълно съответстват на правното основание за издаването му по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Изложеното определя спора като материалноправен – относно наличието на основание за издаване/отказ на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно съвместно становище на Дирекция „Миграция“ – МВР (л.94 от делото), основано на предоставено от ДАНС отрицателно становище рег. № М-3355 от 30.03.2021 г. Според становището на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС след извършена проверка е установено, че сключеният договор за отдаване под наем и анексите към него, приложени за регистрация на дружеството в Б. са само и единствено за жилищни нужди, а наемодателят М. С. Р. не е давала съгласие отдаденият имот да се ползва като офис. На тази база е направено обосновано предположение за липса на извършвана представителна дейност на дружеството, а единствено за използването му за формално изпълнение на предпоставките на ЗЧРБ и НУРИВОВР с цел получаване на виза и последващо разрешение за пребиваване в

Република България.

В подаденото Заявление рег. № ISB 21000020V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) е извършено ръкописно отбелязване, че: „апликантът е наясно с целта на посещението. Посочва, че фирмата, чийто клон в България ще управлява, с основна дейност доставка на храни, е на брат й, който живее във Великобритания“.

Наличието на регистрирано в Б. търговско представителство на „КУЧИНА Л.“ Л. и предоставеното на Е. З. пълномощно не са спорни обстоятелства. Спорни са наличието на реална дейност на регистрираното представителство и в тази връзка – целта на заявеното пребиваване. Според Решение № 201131/01.20.2020 г. на Б. представителството е регистрирано на адрес в [населено място], [улица], ет.1, ателие № 1. То е със статут на неюридическо лице без право на стопанска дейност, а според Регистър БУЛСТАТ на Агенция по вписванията представителството е с основна икономическа дейност – консултантска дейност по стопанско и други управление.

Представените пред Б. договор за наем от 17.10.2018 г., анекс № 1 от 01.10.2019 г. за продължаване на срока му до 17.10.2021 г. и анекс № 2 от 17.11.2020 г. за встъпване на Е. З. като втори наемател, са с предмет: жилище от 54 кв.м. на 2-ри етаж в [населено място], [улица]. В договора за наем и анексите към него изрично е вписано, че имотът ще се ползва като жилище, но те не касаят спорния адрес в [населено място], [улица], ет.1.

В хода на съдебното производство Б. предостави допълнителна, служебно изискана от съда информация, с писмо изх.№ 518/13.07.2021 г. Според приложената справка с данни от Единния Търговски регистър на Б., за търговското представителство е регистрирана дейност „компютърно програмиране – софтуерни услуги“, на адрес в [населено място], [улица], ет.1. Сред изпратените от Б. документи се съдържат договори за наем и анекси, които са различни от приложените от ответника в административната преписка. Представен е договор за наем от 25.12.2017 г., сключен с А. А. А. и Р. А. (наемодатели) и М. Ф. М. (наемодател) за имот – ателие № 1, находящо се в [населено място], [улица], ет.1, с площ от 47.90 кв.м. Според договора за наем имотът ще се ползва за жилищни нужди. С анекс № 1 от 20.03.2018 г. е удължен срокът на договора до 25.12.2019 г., а с анекс № 2 от 20.12.2019 г. – до 25.12.2021 г.

Според допълнително изискана от Б. информация, предоставена в писмо изх.№ 644 от 27.09.2021 г. при регистрация на търговско представителство в Б. лицето-търговски представител в България е попълнило регистрационен лист с посочен адрес на офиса на представителството в България, за който адрес нямало законово ограничение да съвпада с имот, който се ползва и като жилище. Според съда, изложеното в писмото логично обяснява адреса в Б., на който е регистрирано търговското представителство в [населено място], [улица], ет.1. Според поясненията в т.1 от писмо изх.№ 644 от 27.09.2021 г. на Б. към предходното писмо изх.№518/13.07.2021 г. са приложени представените пред Б. договори за наем и анекси към тях, т.е. това са договор за наем от 25.12.2017 г., анекс № 1 от 20.03.2018 г. и анекс № 2 от 20.12.2019 г. Съдът приема, че за целите на регистрация на търговско представителство на „КУЧИНА Л.“ Л. пред Б. не са представени приложените към жалбата договор за наем от 29.09.2020 г. и анекс към него от 30.03.2021 г., според които наемодателите Р. и А. А., чрез пълномощника М. С. Р., са отдали под наем една стая от ателие № 1 в [населено място], [улица], ет.1, като офис с цел задоволяване на нуждите на наемателя от

работна и представителна площ и срокът на договора е удължен до 30.03.2022 г. Този извод следва от двете писма на Б. до АССГ изх.№ 644 от 27.09.2021 г. и изх.№518/13.07.2021 г., според които представените пред П. договори са единствено този от 25.12.2017 г. и анексите към него от 20.03.2018 г. и от 20.12.2019 г. Според последните документи обаче, имотът в [населено място], [улица], ет.1, представляващ ателие № 1 с площ от 47.90 кв.м., което ще се ползва за живеене/жилище от М. Ф. М., от неговия брат М. К. М. и баща М. З. М.. Според съда приложения към исковата молба договор за наем от 29.09.2020 г. е съставен за целите на съдебния процес и за обслужване на защитната теза на жалбоподателя, че имотът в [населено място], [улица], ет.1, представляващ ателие № 1, се ползва за офис, след като се е запознал с мотивите за отказ на административния орган. В тази връзка, съдът не кредитира показанията на св. М. С. Р., като заинтересована от изхода на спора по смисъла на чл.172 ГПК в качеството си на страна по договора от 29.09.2020 г., която с показанията си поддържа защитната теза на жалбоподателя.

Тук е мястото да се посочи, че пред съда са представени доказателства за регистрирано в Република България търговско дружество [фирма] със съдружници М. Ф. М. и „КУЧИНА Л.“ Л.. Това обстоятелство не е изтъкнато в хода на административното производство, поради което е неотнормимо към спора.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17, вр. чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. В заявлението за виза е отбелязано, че апликантът е заявил, че основната дейност на регистрираното представителство е „доставка на храни“. Същевременно, в Б. представителството е регистрирано с дейност „софтуерни услуги“. Според подробната справка от Единния търговски регистър на Б. дейността на представителството е „компютърно програмиране – софтуерни услуги“. Разликата между посочената в заявлението за издаване на виза дейност на представителството на „КУЧИНА Л.“ Л. и регистрираната пред Б. дейност, различията в представените договори за наем и опитът за използване на документи, които не са представени в хода на административното производство, потвърждават тезата на административния орган за недоказаност на целта и условията на пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. По изложените съображения отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на Е. З. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е длъжимо отхвърляна оспорването.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.144 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. З., гражданка на Ислямска Република П., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, офис 6, чрез адв.Р. К.,

срещу Отказ рег. № ISB 21000020V от 21.04.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

ОСЪЖДА Е. З., гражданка на Ислямска Република П., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, офис 6, чрез адв.Р. К., да заплати на Министерство на външните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: